

Rafah, mai 2024

Ingrid B. Melve (2024)

Torbjørn Dyrud (2024)

1. Du som bæ - rer tid og rom og ve - ver stjer - ne - felt

mør - kets stoff av dy - pe, dy - pe drøm mer. Vi

ber deg for små øy - ne un - der hvi te telt, gi

ro i den - ne nat - ta så nå om - mer. La

pus - ten bli så tung og jevn som ba - re den kan bli som

hos en sli - ten fem å - ring når da - gen er for - bi, og

la den om - me dypt, så dypt om sto - re klat - re - trær i

ger man kan le - ke fritt, hvor in - gen fa - rer er.

2. Og for slitne voksne er vel ingen lyd så fin
som pusten til et barn som sover stille.

Svøp mammaer og pappaer så mykt i drømmen
der under dukens tynne, hvite fil.

La pusten bli så jevn og tung som da de selv var små
da trøsten fra en mamma, og et fangeappaklem
fikk sår på knærne til å gro, og vonde knytt
forsvant igjen, og man ble lett og kunne lele fritt.

3. Du som bærer rom og tid har også hatt en sønn
som klatret, lo og leide med venner.

Men det kom og soldat er dit, de bærer ingen bønn,
de tok ham med, så langt de guttens hender.

Og ingen mammas trøst kunne sår til å gro
og ingen sorg i verden var så tung som der de sto:

Et håp i hvite filler med et hull, et ingenting
slik noen kunne legge ned sin stille femåring.

4. Du som bærer tid og rom og vever mørkets filt
har også de sorte hull i håndas flater:

For du er tyngre enn en søttenkilos bylt
nå svøpt i hvitt, ved alle drømmers krater.

Gud, la dem lande mykt hos deg, til natta er forbi
og la dem våkne full av liv som bare man kan bli
for man er fem og klatrer høyt i store grønne trær
kaller man, så blåser du på friske barneknær.